

[Bausgaard.]

er, at man, hvis anskuelserne er sådan, at man kan følges et langt stykke sammen med andre partier, derefter som regel lader rene partitaktiske hensyn være afgørende for, om man alligevel vil følge sine anskuelser. Dette er jo kommet ganske klart frem i den økonomiske politik, og det er ligeledes kommet ganske klart frem gennem den indsats, man fra konservativ side har gjort i disse mange år, og ikke mindst overraskende er det, at man fortsætter med den, også efter at vi er kommet ind i en periode med en mindretalsregering. Det, der i virkeligheden er behov for, er, at man i de enkelte spørgsmål, når sagerne konkret skal afgøres, deler sig efter anskuelser, og at man så vel at mærke ikke viger tilbage for at udvise det politiske mod, som det kræver at vedstå sin anskuelse. Det er det, der er behov for.

Det ærede medlem hr. Peter Nielsen sagde, at skattereformen forliste, fordi venstre sejlede vandet tyndt imellem de radikale og de konservative. Ja, jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at det har ikke været nogen overraskelse for nogen uden for socialdemokratiet, at det ærede medlem skulle finde frem til netop den årsag, for det har jo meget længe været meget tydeligt, at heller ikke socialdemokratiet helt har forstået den form for samarbejde, som er nødvendig under en mindretalsregering. Det ærede medlem skulle nu ikke i sine bestræbelser for at finde frem til årsagerne til, at vi ikke nåede det skatteforlig, som han — efter egen udtalelse — gerne ville være nået frem til, stoppe op ved en vurdering af, hvordan partiet venstre har optrådt. Jeg tror, han virkelig skulle forsøge på — jeg skal ikke forlange, at det skal være objektivt, men dog lidt mere åbent end hans meget entydige konklusion er udtryk for — også at vurdere sit eget partis handlinger.

Det var desværre sådan, at det resultat, der kom ud af kommunalvalgene, næsten paralyserede socialdemokratiet; og det er jo klart, at når man som mindretalsregering med den forpligtelse, en regering altid har til at lede det politiske arbejde, lader sig næsten paralyseres af et kommunevalgsresultat, vil det være ganske overordentlig

svært at få andre til at acceptere, at årsagen til en manglende udvikling alene er at hente i andres problemer og slet ikke i ens egne.

Endnu har vi vel ingen klar fornemmelse af, at socialdemokratiet er kommet ud af den klemme; og hvis man her skal bedømme de skattepolitiske problemer, må jeg have lov til at sige, at ligefrem fremmende for forståelsen af, at regeringspartiet virkelig ønsker at være ledende i samarbejdet, er det ikke. Når man ser en socialdemokratisk organisation opstå, jeg vil ikke sige som en fugl Phønix, men dog opstå og rent faktisk udstede et mistillidsvotum til den skattepolitik, regeringen har ført, og man derefter som sidste skud i denne udvikling ser den højtærede udenrigsminister indmelde sig, må det vist være rigtigt at sige til statsministeren: hvor meget skal man egentlig lægge i alt dette?

Kan man ikke godt forstå, at der nu er behov for i det parlamentariske arbejde, at der skabes klarhed over, hvad regeringen egentlig vil styre efter. Og når nu ministre sådan — efterhånden er der flere, 2 er jo flere — melder sig ind i Socialdemokratiske Samfund, kunne vi så ikke få at vide — det kunne have nogen betydning for den politiske vurdering, vi alle har en forpligtelse til løbende at foretage sommeren igennem — om det nu er rigtigt, når det ærede medlem hr. Peter Nielsen sidst i udvalget til behandling af kildeskatteforslaget sagde, at regeringen og regeringspartiet står alene på det forslag, som regeringen har fremsat. Man begynder efterhånden at tvivle, i hvert fald at have vanskeligt ved at forstå konsekvensen i det, når der rent faktisk foreligger et mistillidsvotum, som visse ministre åbenbart synes at tilslutte sig. Jeg tror, der er behov for en klaring på dette område; i hvert fald tror jeg, man selv ville have en interesse i det, hvis man ønsker, at arbejdet skal kunne komme til at glide bedre, når vi går ind i det nye folketingsår, end det jo kom til at gøre i det afvigte.

Afsluttende vil jeg sige, at når det radikale venstre skal — og det vil vi — være med til også i den kommende tid at arbejde for at fremme det samarbejde, som er det nødvendige grundlag for en mindretalsregering, vil vi gøre det, som vi hidtil har gjort det, ved at forsøge på at behandle hver